

[Erling Dinesen.]

lovgivningens vej at bringe denne arbejdsstandsning til ophør.

Jeg vil gerne understrege som min opfattelse, at denne motivering ikke holder.

Forholdet er jo det — det må regeringen da være klar over — at begge organisationer har tilbudt regeringen betingelsesløst at undtage fra konflikten såvel landbrugseksporten som fiskerieksperten.

Arbejdsministeren er gået et skridt videre i sin argumentation, idet han hævder i sin fremsættelsestale, at arbejdsstandsningen meget hurtigt kan få videre konsekvenser ved både at ramme eksport og beskæftigelse hårdt. Han gør opmærksom på, at byggearbejder mange steder i landet kan blive bragt til standsning ved, at den løbende forsyning af cement ophører. Jeg vil gerne føje til det, jeg sagde før, at efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af, holder heller ikke denne motivering stik. Det er oplyst over for mig, at de to organisationer over for regeringen klart og tydeligt har tilkendegivet, at de også var villige til at undtage fra den løbende konflikt forsyningen med cement.

Der er altså intet tilbage af det livsvigtige i konflikten. Der er i virkeligheden taget alle fornødne samfundsmæssige hensyn. Derfor kan jeg ikke se rettere, end at indgrebet virker som en ensidig handling, vendt mod telegrafister og styrmænd og alene til fordel for arbejdsgiverparten, i dette tilfælde skibsrederne. Det finder vi ikke rimeligt. En ting er indgreb, når vigtige samfundsmæssige interesser trues. En anden ting er at virke som ambulancetjeneste over for skibsrederne her i landet. Det kan jeg ikke se der er noget særligt behov for.

Hertil kommer, at det er urimeligt lave lønninger, disse funktionærgrupper må arbejde for. Det er oplyst i en henvendelse til folketinget, at foreningernes medlemmer fortsat aflønnes efter overenskomsten af 1965. Minimumslønnen for en styrmænd er 1.784 kr. og for en radiotelegrafist 1.670 kr., altså 8-9 kr. i timen. De af Danmarks Rederiforening med mellemrum offentliggjorte løntal er, meddeler de to foreninger, ikke baseret på 8 timers arbejdsdag. I disse redertal er medtaget overtidsbetaling, og da søfarende ikke kan undslå sig for at ud-

føre skibstjeneste, kan arbejdsdagen meget ofte komme op på en 12-14 timer.

Det er disse vilkår, som styrmænd og telegrafister ønsker forbedret. Derom har de forhandlet i årevis, men er stødt på en mur af modstand fra de danske skibsredere. De har så på fuldt lovlig vis varslet strejke for at få nye forhandlinger i gang og for at opnå rimelige forbedringer. De har endvidere, som jeg allerede har nævnt, erklæret sig villige til at tage fornødne samfundsmæssige hensyn, sådan at tredjepart ikke rammes af denne konflikt.

Når dette er tilfældet — og det er tilfældet, så vidt jeg kan konstatere det — kan jeg ikke se, at der er nogen saglig begrundelse for at gribe ind. Jeg mener i øvrigt, vil jeg gerne føje til, at der er behov for at få forhandlingsforholdene bragt i orden på dette område. Det er faktisk helt utrolige forhandlingsvilkår, de pågældende organisationer fortsat har. Foreningerne varslede arbejdsstandsning til den 8. november 1967. En voldgiftsdomstol kendte varlerne ulovlige, fordi man ikke kunne anerkende de henholdsvis 60 og 50 år gamle faglige organisationer som berettigede til at varsle kollektiv arbejdsstandsning. På baggrund af voldgiftsdommen fremsatte foreningerne forslag om forhandlingsregler, hvorefter parterne skulle respektere hinanden, anerkende hinanden på denne del af arbejdsmarkedet. Dette forslag blev efter de oplysninger, jeg har fået af de to organisationer, pure afvist af Danmarks Rederiforening. Dette kan ikke være holdbart. Jeg mener, at vi må have sikret en forhandlingsret for disse funktionærgrupper svarende til den, som andre lønmodtagere her i landet har.

Jeg mener altså, at det ville være mere rimeligt, om regeringen gjorde forsøg på at få nye forhandlinger i gang. Det er jo ikke ukendt, at en statsminister eller arbejdsminister her i landet har taget et initiativ for at knytte en bristet forhandlingstråd. Det burde man i virkeligheden allerede have gjort. Det er ikke sket; men jeg opfordrer til, at man gør det.

Vi vil ikke kunne medvirke til at gennemføre dette lovforslag, vi vil gå imod det. Vi finder, at det er udtryk for en politik, som er vendt imod funktionærerne.